

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. 74/2013-OIT-OSV/2, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením této věci Krajským soudem v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 A 37/2013 **je příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti rozhodnutí žalovaného, která byla podána dne 7. 5. 2013 u Krajského soudu v Praze, se žalobce domáhá toho, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že není k řízení místně příslušný a usnesením ze dne 15. 8. 2013, č. j. 46 A 37/2013 - 19, postoupil Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ministerstva spravedlnosti, jímž žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, potvrdil postup Okresního soudu v Benešově a zamítl stížnost žalobce podanou podle § 16a odst. 1 písm. b) cit. zákona ve věci žádosti žalobce o informace ze dne 6. 1. 2013.

Krajský soud postoupil věc Městskému soudu v Praze s odůvodněním, že stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) cit. zákona je třeba považovat za prostředek na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a nikoli za opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutím napadnutelným žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je v takovém případě až úkon správního orgánu, který vyřídil podanou stížnost, a nikoli přípis povinného subjektu, který podle názoru žalobce nedostatečně reaguje či vůbec nereaguje na jeho žádost o informace (obranou proti němu může být toliko žaloba na ochranu proti nečinnosti). Správním orgánem, který v projednávané věci měl vydat rozhodnutí podle § 65 odst. 1 a § 7 odst. 2 s. ř. s. a zasáhnout tak do veřejných subjektivních práv žalobce tak dle názoru Krajského soudu v Praze není Okresní soud v Benešově, nýbrž ministerstvo spravedlnosti. Vzhledem k tomu, že sídlo ministerstva spravedlnosti je v obvodu Městského soudu v Praze, je tento soud místně příslušný k projednání věci.

Městský soud v Praze vyjádřil s postoupením věci nesouhlas, konstatuje, že je pravdou, že stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. je třeba považovat za prostředek

na ochranu proti nečinnosti a nikoli za opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně; zároveň je však nutno zohlednit, že z podnětu podané stížnosti žalovaný správní orgán podle § 16a odst. 6 a § 20 odst. 4 cit. zákona potvrdil postup Okresního soudu v Benešově jako orgánu I. stupně a stížnost zamítl. Okresní soud v Benešově tak dle názoru Městského soudu v Praze je třeba dle ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který v prvním stupni jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany; místně příslušným by měl být proto soud, v jehož obvodu má sídlo Okresní soud v Benešově, tj. Krajský soud v Praze.

Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, platí, že „*[n]estano-ví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti*“.

V posuzované věci podle žalobního tvrzení se žalobce, byť tak činí dílem zmatečně, domáhá výslovně přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. 74/2013-OT-OSV/2, toto rozhodnutí tedy považuje za rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost. Za této situace je proto třeba přisvědčit názoru Krajského soudu v Praze s tím, že uvedené rozhodnutí žalovaného je třeba považovat za rozhodnutí vydané v I. stupni, proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí. Ve smyslu ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. je tak příslušným k rozhodnutí o takto podané žalobě soud, v jehož obvodu má žalovaný správní orgán (ministerstvo spravedlnosti) sídlo, tedy Městský soud v Praze. Skutečnost, kterou argumentuje Městský soud v Praze, tj. že žalovaný správní orgán podle § 16a odst. 6 a § 20 odst. 4 cit. zákona potvrdil postup Okresního soudu v Benešově jako orgánu I. stupně a stížnost zamítl, je přitom za dané situace zcela bez významu.

S ohledem na tyto závěry Nejvyšší správní soud neshledal důvodným nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci, a proto podle § 7 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Městský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. listopadu 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu